

НОВАК Вілій Михайлович

*Випускник вечірнього
факультету (1965)*

Голова наглядової ради
Громадської організації «Демократичні
ініціативи майбутнього» (ГО «ДІМ»)
Почесний автотранспортник України

Народився у 1937 р. у м. Новоукраїнка на Кіровоградщині в багатодітній сім'ї колгоспників. Мама, Анна Герасимівна, народила й виховала п'ятьох дітей. Батько, Михайло Андрійович, брав участь у громадянській та Великій Вітчизняній війнах, був відзначений державними нагородами. Разом із сім'єю пережив голод 1946–1947 рр., пройшов непростий трудовий шлях від різнороба до завідувача ферми. І, закінчивши тільки чотири класи, допомагав своїм дітям-старшокласникам розв'язувати математичні завдання.

Вілій Новак після закінчення у 1954 р. Новоукраїнської десятирічної школи та школи водіїв, пішов працювати в колгосп. Починав конюхом, виконував іншу роботу, бо змалку звик до тяжкої праці. У 1956 р. був призваний до лав Радянської армії, служив у Криму, Бурят-Монголії, Казахстані. Саме служба водієм-інструктором остаточно вирішила його майбутнє: повернувшись у 1959 р. додому, мав твердий намір стати студентом Київського автомобільно-дорожнього інституту.

Вілій Михайлович ще в армії почав готуватися до вступу, вивчаючи книги з математики та фізики. Аби не заважати спати колегам по гуртожитку, ніч перед іспитом провів у коридорі під лампою. Удосвіта, дійшовши до питання про біном Ньютона, вирішив завершувати підготовку, аж промайнула думка, що саме воно може трапитися, тож про всяк випадок перечитав його дев'ять разів.

Екзамен приймали І. М. Гальперін і М. С. Зологін, який перед початком зауважив: «Хто відповідатиме без підготовки, отримає оцінку на бал вищу». Зважився Вілій Новак. За збігом обставин йому дістався білет, де першим питанням був... біном Ньютона. Так завдяки інтуїції, наполегливості та цілеспрямованості він вступив на вечірній факультет КАДІ.

За кілька тижнів знайшов роботу автослюсарем у автопарку. На цьому ж підприємстві він познайомився з майбутньою дружиною Антоніною Олександрівною. Згодом був переведений до Київського обласного автокомбінату, де пропрацював два роки.

Перші три роки в інституті Вілій Новак, як і чимало інших студентів, «відходив» у солдатському одязі, бо іншого просто не мав. Хлопцеві подобалося навчатися; він із вдячністю згадує викладача математики Федора

Тимофійовича Зеліського. Запамятала й викладачка, яка вела практичні роботи. На її честь щасливий батько назвав донечку, яка народилася в 1963 р., Інною, мовби пророкуючи їй долю, адже Інна Віліївна Новак згодом теж навчалася і викладала в КАДІ-НТУ.

Після закінчення КАДІ в 1965 р. В. М. Новак працював у Бородянському АТП, Ірпінському АТП 0940 головним інженером, потім — директором. У віці 35 років був призначений на посаду заступника начальника по пасажирським перевезенням Київського обласного управління транспорту, яку він успішно обіймав протягом семи років, а пізніше працював головним інженером. Після реорганізації цього підприємства Вілій Михайлович очолив Київське обласне управління вантажного транспорту. В 1984 р. за наказом міністра транспорту УРСР П. П. Волкова він став головним інженером Республіканського об'єднання «Укравторемонт», що перебувало в підпорядкуванні міністерства.

Під керівництвом Вілія Новака працювало 40 авторемонтних і 10 шиноремонтних заводів, конструкторське бюро та ін. підприємства. Але згодом ця робота перестала приносити йому задоволення, бо Вілій Михайлович не звик виконувати нереальні накази у боротьбі за якість, які на той час уже не мали під собою ні технологічного, ні фінансового підґрунтя. Завжди залишаючись професійною та принциповою людиною, в 1987 р. він звільнився із посади і повернувся до Бородянки в колгосп, який на той час очолював його колишній підлеглий з автопарку Анатолій Миколайович Ігнатів. Він запропонував Вілію Михайловичу посаду свого заступника. Разом вони організували на базі колгоспу перше в Україні прибуткове виробництво продуктів харчування з картоплі.

У роки незалежності України Вілій Новак зі своїми дітьми заснував консалтингову компанію, працював на спільному українсько-австрійському підприємстві «Мінолта-Трейдінг-Україна» та в Міністерстві промисловості України.

Разом із дружиною виховав двох дітей — Інну (1963 р. н.) та В'ячеслава (1970 р. н.). Має п'ятьох онуків і двох правнуків, серед яких дві дівчинки — онука та правнучка — теж Інни, названі вже на честь доньки Інни Новак. Вілій Михайлович сподівається, що хоч одна з них у майбутньому пов'яже свою долю з Національним транспортним університетом.